

SOUTERRAIN červenc a srpen 2016

Laudato si

Léto je čas cestování. Můžeme při něm nacházet lidi, krajiny a hlavně sebe. Do Assisi a do Říma jsem sice došel už před několika lety, ale teprve letos jsem o tom vydal knihu. Nazval jsem ji „Laudato si“ podle básně sv. Františka z Assisi „Bud' pochválen, můj Pane“. Uvádím tu část jejího úvodu – snad pro inspiraci.

V letech 1991 až 1996 jsem po etapách putoval do Santiaga de Compostela. Okouzila mě cesta Evropou k cíli, který je kdesi za oblakem a zdá se být nedosažitelný. Když jsem došel nejen do Santiaga, ale až na sám konec světa – mys Finisterre, pouť sice skončila, ale touha putovat zůstala. Po létech rozmýšlení jsem se rozhodl, že to zkusím ještě jednou.

Cíl své nové pouti jsem objevil kupodivu v Liberci. Ruprechtice jsou dnes jeho čtvrtí, dříve byly samostatnou vesnicí. Neměly kostel. Teprve v 19. století, kdy v Liberci a ve všech okolních údolích bujel průmysl a vesnice se rozrůstaly, uvážili ruprechtičtí, že si kostel postaví také. Zvolili si místo na pahorku s dalekým výhledem. Stoupám tam a překvapuje mě krásná secesní budova. Její dějiny jsou pozoruhodné. Ruprechtičtí se rozhodli ke stavbě roku 1892 a třináct let pak sbírali potřebné peníze. Stavba začala na jaře roku 1906 a už koncem příštího roku byl kostel hotov a začal sloužit. Říká se mu kostel Matky Boží u obrázku.

Mezi obyvateli Ruprechtic naprosto převažovali německy mluvící. Po druhé světové válce museli odejít do Německa a na jejich místo přišli noví dosídlenci, kterým zdejší tradice říkaly málo nebo nic. Kostel na pahorku se stal nepotřebným, konec konců byl mezitím dole v obci postaven další kostel sv. Antonína. Mezi novými obyvateli bylo málo věřících, dva kostely nepotřebovali. Horní kostel byl odsvěcen a začal pomalu chátrat.

Obsah čísla:

1-Laudato si | 3-Výtah z jednání staršovstva | 4-Boleslavský nález a tuchoměřický sbor Jednoty bratrské | 7-Ohlédnutí za Jeronýmem | 10-Prázdninová jubilační | 11-Vzpomínka na bratra Hrabáka | 13-Historické okénko | 18-Hledání času ve Hvozdnici | 19-Oděvní bazar jako výzva | 19-Další oznámení | 20-Kalendář na červenec a srpen 2016

Po roce 1989 se v Ruprechticích u kostela sv. Antonína usadili františkáni. Postarali se o kostel, pomohli při něm založit denní stacionář pro seniory, oživilo farnost. Pak soustředili pozornost na kostel u obrázku. Od roku 1995 ho začali rekonstruovat, v roce 1998 byl kostel znovu vysvěcen a dnes světlou fasádou svítí do daleka a je jednou z dominant Liberce.

V úvalu na kraji lesa vedle kostela nacházím zastřešenou studánku, odedávna – snad už od 15. století – byla považována za léčivou. Visíval u ní mariánský obrázek. Ke studánce s obrázkem putovali zbožní lidé, byl tu postaven kříž, podél cesty vysázena alej a zřízena křížová cesta. Proto se později nedalekému kostelu začalo říkat „u obrázku“. Když františkáni obnovili kostel, upravili i studánku, restaurovali sochy a křížovou cestu doplnili nápisy. Čtu si modlitbu a uvědomuji si, že je dobrým předznamenáním nejen mé pouti:

Prosím Tě, Pane, dopřej mi setrvat v důvěře až do konce mé životní cesty. Pomoz mi, abych neztrácel naději ve chvílích, kdy nevidím na krok dopředu a mám pocit, že žádné řešení neexistuje.

Poznal jsem Tě jako Boha, který miluje lidi a vyvádí ze smrti do života, který dává na poušti vykvést stromům a vytrysknout pramenům na pustině. Nedopusť, abych někdy propadl zoufalství.

Věřím, že když Ty budeš se mnou, bude mít smysl i všechno těžké, co prožívám.

Těsně u studánky stojí kamenná kalvárie; tedy stála, protože kříž někdo s velkým úsilím urazil. Lom kamene je světlý, čerstvý; stalo se to nedávno. Není to poválečné vandalství, je to vandalství současné. Na místě kamenného kříže s Ukřížovaným je dnes pouze jednoduchý dřevěný kříž. Myslím na františkány. Obnovují kostely a naplňují je novým životem, tím pomáhají oživovat celou obec. Pěčí o studánku a křížovou cestu léčí celou devastovanou krajinu. A pak přijde někdo, kdo jejich práci ničí. Snad z nenávisti k církvi nebo ke křesťanství jako takovému. Snad mu vadí, že se obnovují památky, které mohou připomínat dřívější německé obyvatele. Františkáni se tím nedají otrávit. Navzdory všemu zůstávají a pokračují v práci. Jejich zakladatel František z Assisi byl prý pokorný a trpělivý. Oni pokorně a trpělivě hojí rány, kterými tuto zemi zranila minulá desetiletí, i ty, které jí z neznalosti a hlouposti zasazují dál její dnešní obyvatelé. Obdivuji se františkánům.

Čtu si další nápis, který umístili u studánky, je to citát sv. Terezie z Ávily: „Bůh je tak velký, že je hoden toho, abychom ho hledali celý život.“ I toto je výraz pokory a trpělivosti. Jestliže je naším cílem celoživotní hledání Boha,

přiznáváme tím, že nevíme, neznáme, nejsme si jisti, ale tušíme, že hledání má smysl, že to stojí za to.

Je rozhodnuto, připojím se k hledání, ke kterému zve svatá Terezie i františkáni. A cestou do Říma se zastavím v Assisi, abych pozdravil svatého Františka, který má tak sympatické následovníky.

Zdeněk Susa

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 2. 6. 2016 v 19:00

- Informace ze synodu a seniorátu: D. Heller, J. Mašek
  - 2. zasedání 34. synodu - mimo jiné: pravidla a 2 výzvy grantového systému pro diakonické a rozvojové projekty, nový evangelický zpěvník po obsahové stránce hotov, řešení bydlení kazatelů (bude nutno uzavřít nájemní smlouvy), situace v ústeckém seniorátu
  - setkání kurátorů pražského seniorátu – statistický přehled hospodaření sborů
- Náměty členů sboru na změny bohoslužebného pořádku: instrumentální doprovod některého z kol VP – zkusíme
- Středisko Diakonie Praha a charitativní akce našeho sboru
  - bazar: schváleno, že máme zájem o konání bazaru i v dalších letech
  - staršovstvo na podzimní schůzi projedná, kam budeme směřovat výtěžky z budoucích charitativních projektů našeho sboru. Je nutno zohlednit, že (i) jsme partnerským sborem střediska Diakonie Praha, (ii) seniorátní výbor pražského seniorátu zvažuje doporučení pražským sborům, aby převzaly patronát nad konkrétními potřebnými sbory např. ústeckého sen.
- Finanční záležitosti - T. Černoorský:
  - koncert Pavla Šporcla vynesl Kč 65.020,-- výtěžek z bazaru Kč 20.000,-- pošleme na účet střediska Diakonie Praha
  - na svatodušní neděli sbírka pro Diakonii: 3.350,-- Kč, sbírka na JJ celkem 48.665,-- Kč
  - přispěvatelům na školné dětem v Kongu připomenuto, aby pokud možno zaplatili do prázdnin
  - křesťanská služba: příspěvek sboru našim seniorům na celocírkevní rekreační akce se bude řešit za podmínek stanovených na dubnové schůzi, v příštím roce bude potřeba přihlašovat se s vědomím staršovstva.
- Hospodářské záležitosti – trvajících úkolů

- v létě proběhne mj. oprava stěn v místnosti nedělní školy a položení dlažby od vchodu do sálu modlitebny až po varhany, dodělávky v suterénu (lišty, rohy točitých schodů, ..)
- je vyhlášen generální úklid sborových prostor
- po jednání na UCK lze očekávat výměnu vložky u zámku domovních dveří. Zřízení domovní úklidové komory a přemístění uzávěru vody z prostor našeho sboru bude v plánu na příští rok.
- Z došlé pošty a různé
  - výzva D. Drápala (Generace 21) k pomoci 3 rodinám (bydlení, práce, osobní patronát) s doporučením seniora R. Mazura
  - na podzim u nás na setkání sborových sester, výstava fotografií K. Cudlína – obojí schváleno
  - varhany se budou uzamykat - br. Černohorský zajistí klíče

Boleslavský nález a tuchoměřický sbor Jednoty bratrské

Letos v létě uplyne deset let od nálezu, který má nemalý význam pro poznání života a fungování bratrských sborů v předbělohorském období. Jde o archiv Matouše Konečného, posledního mladoboleslavského biskupa Jednoty bratrské. Ten po bělohorské porážce uložil písemnosti sboru do dvou bedniček, jež ukryl do zásypu klenby pod podlahou bratrského sídla v bývalém minoritském konventu „na Karmeli“. Sám se pak s dalšími členy sboru uchýlil na bezpečnější místo v Brandýse n. Orl., snad v dobré víře, že se časem do Boleslavi vrátí.

Bedničky v úkrytu bez úhony přečkaly téměř čtyři staletí a byly nalezeny v srpnu 2006 při rekonstrukci budovy. Na jednom z našich Setkání s hostem nám tehdy o nálezu referoval dr. Jiří Just. Dokumenty jsou dnes uloženy v Muzeu Mladoboleslava.

Připomeňme si, o co jde. Velkou část listin tvoří korespondence. Jde o dopisy, které si Matouš Konečný vyměňoval s jinými biskupy a kazateli Jednoty v Čechách i na Moravě, ale také s osobnostmi mimo církev. Z nich se dozvídáme mnohé o běžném životě Jednoty, o problémech, které jednotlivé sbory musely řešit i leccos z osobního života respondentů. Další skupinu dopisů tvoří korespondence s bratrskými studenty na zahraničních učilištích, kam Jednota vysílala své mladé adepty kněžství, a rovněž s jejich učiteli. Studium v cizině mělo budoucím kazatelům poskytnout hlubší znalosti a širší rozhled. Vysílající biskupové přitom průběžně sledovali průběh studia,

o kterém je studenti museli pravidelně informovat. Nadto, Jednota v mnoha případech poskytla svým mladíkům na pobyt v cizině stipendium; v tom případě museli každoročně také podávat vyúčtování, na co poskytnuté prostředky použili. Jen na okraj poznamenejme, že jedním ze studentů podchycených v boleslavském archivu je i Jan Amos Komenský. Studenti podporovaní z Mladé Boleslavi se vzdělávali hlavně na gymnáziích v Brémách a Bytomi a na universitách v Marburgu a Herbornu.

Část této korespondence již byla zpracována a vyšla tiskem (Archiv Matouše Konečného, Svazek I, *Kněžská korespondence Jednoty bratrské z českých diecézí z let 1610-1618*, ed. Jiří Just; Svazek II, Studium a korespondence kněžského dorostu Jednoty bratrské v letech 1610-1618, ed. Markéta Růčková), zbytek na zpracování teprve čeká.

Další část dochovaných dokumentů představuje věcná agenda boleslavského sboru, případně dalších sborů, jež spadaly pod pravomoc mladoboleslavského biskupa. Nejprve se zastavme u tzv. itineráře vlastního boleslavského sboru. Ten totiž vypovídá o tom, jak sbory Jednoty bratrské (zřejmě nešlo jen o Mladou Boleslav) fungovaly. Jednota totiž neměla farní sbory v dnešním slova smyslu. V centru boleslavského sboru na Karmeli byla soustředěna skupina bratří a sester, kteří byli pověřeni duchovní i praktickou správou sboru, kteří se zde společně vzdělávali, vyučovali mládež, dohlíželi na život sboru a sloužili ostatním členům sboru slovem a svátostmi. Kázalo se přitom ve městě a v řadě obcí v jeho okolí. A zmíněný itinerář nám říká, a to pro každou jednotlivou neděli, kde kdo z karmelských bratří sloužil. Což nám dnes dává podrobný obrázek o rozsahu tehdejší boleslavské diaspory a významu jednotlivých místních center.

Neméně zajímavé, zejména z místního pohledu, jsou rejstříky, tedy seznamy členů boleslavského i dalších sborů. Nás z Dejvic budou logicky nejvíce zajímat sbory pražský a tuchoměřický, pro něž již důkladně zpracované rejstříky vyšly tiskem (Olga Fejtová, *Jednota bratrská v Městech pražských v době předbělohorské a rejstřík členů pražského sboru*, Praha 2014).

Nejprve několik slov o tuchoměřickém sboru. V polovině 16. století sice Bratří v Praze, zejména na Novém Městě, měli několik skupinek svých stoupenců, ale i při postupném otevírání se Jednoty dalším vrstvám společnosti (měšťané a šlechta) u nich stále přetrvávala nechuť k hlavnímu městu, jež zůstávalo doménou utrakvistické církve. Hlavní střediska Jednoty ve středních Čechách tak vznikala na venkově. Nějakou dobu to byl sbor v Brandýse n. L. Po jeho potlačení po roce 1575 se hlavním středočeským

centrem staly Tuchoměřice, odkud byla řízena i práce v Praze. Prvním doloženým správcem sboru byl v té době Václav Preis, V r. 1589 se správy Tuchoměřic i Prahy ujal biskup Jan Efraim, který měl k ruce dva kněží, jáhna a sedm učedníků, ti všichni se podíleli na duchovní péči o rozsáhlou diasporu sboru. Když se Efraim v r. 1596 přestěhoval do Mladé Boleslavi, jeho nástupcem se stal výše jmenovaný Matouš Konečný. Ten zde v roce 1607 zpracoval rejstříky členů jak pro vlastní tuchoměřický sbor, tak pro rozrůstající se pražské společenství.

Zatímco venkovských členů bylo v té době 155, městský rejstřík zaznamenal přes 400 osob, což ale nezahrnuje asi 50 členů „německojazyčného pražského bratrského sboru.“ Šlo o cizince, kteří by se doma hlásili ke kalvinistickým sborům, ale v Praze se přikláněli k Bratrům. Pražský sbor tak v této době představoval asi 1% pražského obyvatelstva (pro srovnání: katolíků byly asi 4%) a postupně, zejména po Rudolfově Majestátu, se osamostatňoval. Po r. 1609 užíval Betlémskou kapli a školu v přílehlé Nazaretské koleji a „cizojazyčný sbor“ si pro svou potřebu r. 1616 přestavěl kostel sv. Šimona a Judy na Starém Městě. Český bratrský sbor nadto v r. 1620 nakrátko získal také kostel sv. Salvátora v Klementinu.

Vraťme se ale k rejstříkům, které si biskup Matouš Konečný sebou odvezl do Boleslavi. Z nich vidíme, jaký byl rozsah vlastního tuchoměřického sboru i kazatelských služeb. Tedy, v Tuchoměřicích a pokud možno ve Středoklukách se kázalo každou neděli, taktéž v Praze, kam bývali vysílání dva nebo i tři kazatelé. V Odoleně Vodě, Bášti a Větrušicích (pozůstatek brandýského sboru) bylo plánováno kázání na každou druhou neděli. Jednou za 3 týdny byly vedeny bohoslužby v Nelahozevsi a také na druhé straně Prahy, v Dubči, Radonicích a Dobřejovicích, a méně často na několika dalších místech,

Lze shrnout, že evangelická (potažmo bratrská) tradice v Praze a okolí z předbělohorské doby je mnohem bohatší, než je všeobecně známo, a rozhodně není spojena pouze s dobře známou stavbou Salvátorského chrámu. Tuchoměřice, jedno ze sídel biskupů Jednoty, leží na území našeho sboru. Připomínejme si to a buďme na to hrdí.

S poděkováním dr. Pavlu Sosnovcovi z mladoboleslavského muzea za zpřístupnění archiválií.

Jan Mašek

Ohlédnutí za Jeronýmem

Bůh však vykoupil duši mou, aby nešla do jámy, a život můj, aby světlo spatřoval. (Job 33,28)

Tento verš z biblické knihy Job je heslem vylosovaným Jednotou bratrskou pro dnešní den.

Pravděpodobně to nebyl Jeronýmův křestní verš, ale docela dobře by být mohl. Jeroným totiž žil z takovéto víry. Moje duše, můj život je vykoupen. Nemusím se o něj strachovat.

Dítě štěstěny, které žije beze strachu, si můžeme povzdechnout. Ne dítě štěstěny, ale dítě, člověk víry.

Zastavím se u několika Jeronýmových životních etap a budu spolu s vámi přemýšlet nad tím, čím jsou důležité i pro nás.

Vezmu to víceméně chronologicky.

1. Nevíme přesně, kdy se Jeroným narodil. Bylo to někdy mezi lety 1378-1380. Někde na Novém Městě Pražském. Vychodil školu a na několika evropských univerzitách získal titul mistra. Toužil po vědění, měl rád filosofii, promýšlel argumenty, vášnivě diskutoval, obhajoval své názory. Nebál se hledat pravdu, která není na první pohled zřejmá. Obhajuje „hledání perel v blátě“. Snaží se těžko pochopitelné věci názorně vysvětlit. Když pomocí každodenních skutečností vysvětluje náboženský pojem svaté Trojice, narazí na odpor. (Jeronýmův štít víry) Nemůže se přece míchat svaté a světské!

„Evropan a vzdělanec“ stojí napsáno na pozvánkách na dnešní den. Na začátku 15. století toho procestoval hodně. Studoval a působil v Oxfordu, Paříži, Kolíně nad Rýnem, Heidelbergu. Navštívil svatou zemi. Byl na univerzitě v Budíně, zatkli ho ve Vídni, ale utekl odtud na Moravu. Odjel do Krakova, pak dál na východ do Litvy... V tomto ohledu dnešní člověk. Studuje po světě, cestuje, nebojí se neznámého, ciziny. V Anglii opisuje Viklefovy spisy. Aby domů přivezl něco cenného.

Pro nás: je dobré cestovat, poznávat, studovat. Nesedět doma za pecí. Nebát se jinakosti, lidé odjinud nás obohatí. Je dobré tříbit své názory v diskusi.

A ještě – snažme se i v církvi a v kostele být srozumitelní. Mezi svatým a světským nemusí být zeď.

2. Jeroným byl křesťan. (Jako skoro všichni tehdejší obyvatelé Evropy.) Měl rád Pána Boha, znal Bibli, žil ji. Svě filosofické přednášky samozřejmě prokládal

biblickými citáty, odkazy, příběhy (byť nebyl teolog ani kněz).

Před svojí obhajobou v Kostnici se modlí. Kritizuje církev, ale lidi vyzývá: Buďte křesťané. Modlitba je svobodná, nikdo, ani církev ji nesvazuje.

Pro nás: je dobré, když víra není jen věcí nedělní, kostelovou, sváteční. Je dobré znát Bibli, mít příběhy „v sobě“. Když budu mít zažitou tu větu o Bohu, který vykoupil mou duši, aby nešla do jámy... nebudu se té nastražené jámy tolik bát.

3. Jeronýmovi jde o církev. Kdyby mu byla lhostejná, tak by ji asi nekritizoval. V Oxfordu se seznámil se spisy Jana Viklefa, který byl k církvi hodně kritický. Jeroným nepřijímal z Viklefa vše, ale říkal, že v jeho učení je třeba hledat „zlatou žílu“.

Pravá církev není ta, kterou tady vidíme, říká Jeroným, její papežové, kněží, majetek, praktiky prodeje odpustků atd. Pravá církev je u Pána Boha, je neviditelná. Jejím obrazem nejnějnějším byla církev prvotní: chudá, pronásledovaná, nezajištěná. V tomto pak na Husa, Jeronýma a Jakoubka ze Stříbra navazovala světová reformace. Navazování na Viklefa a kritika církve je asi hlavní Jeronýmovo kacírství.

Pro nás - otázka: záleží nám na církvi? Přemýšlíme, jaká je a jaká by měla být? Modlíme se za ni? Snažíme se nejen kritizovat, ale i budovat?

Nejen církev, ale i my jako jednotlivci máme být odrazem a obrazem Božím. Co zobrazujeme, zrcadlíme?

4. Jaký je Jeroným člověk? Hodně mluví, je oblíbený, zábavný, má rád humor a vtip. Je chytrý a vzdělaný. Nebojí se. Dokáže strhnout dav. Má citlivé svědomí. Je věrným přítelem. Kvůli Husovi odejde do Kostnice, tam neohroženě volá po jeho ochraně. Je politik, osoba veřejně činná. Díky svému vzdělání a výřečnosti se dostane k nejvyšším politikům. Dokáže se rozčílit, je buřič (ta třetí charakteristika na pozvánce). V roce 1412 ho rozčílil prodej odpustků (který je o 100 let později „spouštěčem“ Lutherovy reformace v Německu). S přáteli uspořádají alegorický průvod městem, který prodej odpustků zesměšňuje, vyvolají velkou odpustkovou bouři.

Pro nás: Jeroným nesedí doma a nenadáva u televize, ale jde a své schopnosti, nápady, sílu, nakonec i život dá ve prospěch společnosti, dobré věci, pravdy. Jde s kůží na trh. Je bouřlivák, neklidná duše, ale myslím, že i v jeho buřičství ho posiluje víra, že díky Bohu bude „spatřovat světlo“, světlo věčné, naději. Jeho vlastní život na této zemi pro něj není nejvyšší hodnotou. To je výzva.

5. Jeroným ve vězení. Strávil tam rok, v podmínkách velmi krutých. Zpočátku měl ruce a nohy přikovány k sobě. Po upálení Mistra Jana Husa ho někteří představitelé koncilu chtějí obrátit na pravou víru – obrácený kacíř by byl cennější než další upálený kacíř. Nad Jeronýmem zvítězí strach z ohně a touha po životě, po svobodě. Odvolá. Na konci září 1415 vyzná pravou katolickou víru a proklíná Viklefovy a Husovy bludy.

Pro nás: Jeroným je člověk z masa a kostí. Podlehne slabosti, strachu. Svou lidskostí je nám blízký. I Petr, učedník Ježíšův, zapřel. Neodsuzujme druhé, kteří nevydrží nátlak, zradí, utečou, zapřou... Když sami zradíme, máme naději, že je cesta zpět.

6. Jaro 1416, soud v Kostnici. Jeroným se odvážně hlásí k Husovi a Viklefovi. I když nesdílí všechny jejich postoje, je věrný jejich odkazu. Odvolání vidí jako svou největší chybu. Lituje, že „zbaběle lpěl na životě“. Jidáš zradil a cestu zpátky nenašel. Apoštol Petr a Jeroným ano.

Pro nás: pokání je možné. Otevírá cestu zpět, byť v případě Jeronýma je to cesta na hranici, je to cesta pravdy, cesta pravá. Jeroným není dítě štěstěny, ale dítě pevné víry.

7. 30. května 1416. Jeroným je veden na místo, kde 6. července 1415 skončil Jan Hus. Cestou Jeroným zpívá. Z jeho úst je slyšet vyznání víry. I tady ho víra drží.

Foto k článku: J. Hlavsa

Nezachrání mu život pozemský, ale Jeroným věří a vyznává, že jeho život je už vykoupen, zachráněn. Vírou vstupuje do věčnosti. Na hranici vyzve kata, aby ho zapaloval zepředu. Slovy Ježíšovými se modlí: Odevzdávám svého ducha Bohu. To říká latinsky. Poslední slova jsou v češtině: Bože, odpusť mé hříchy.

Pro nás: víra může člověka držet až do konce. Když se budeme učit odevzdávat Bohu každý den, bude pro nás snazší odevzdat mu i ten den poslední.

Pane Bože, děkujeme za Tvé svědky, za lidi přímé a odvážné. Tobě, Bože, odevzdáváme svou duši, zachovej ji při životě, dej nám žít ve víře, že naše budoucnost je dobrá, protože je s Tebou.

Lenka Ridzoňová

Prázdninová jubilanti

Milena FRYNTOVÁ 92 let
Jan DUS 85 let

Bohumila HACHOVÁ 91 let
Libuše ŠIMONOVÁ 85 let
Jiřina NEKVASILOVÁ 80 let
Jitka VENDLOVÁ 75 let
Michal MICHOVSKÝ 70 let

Přejeme, aby jim Pán Bůh žehnal a byl jim milostiv.

Vzpomínka na bratra Hrabáka

Hrabákovy jsem znala od dětství, nejen z kostela. Naše rodiny se vzájemně navštěvovaly.

Nejvíce jsme chodili k Hrabákům v době našeho dospívání. V ulici Pod Vyhlídkou jsme prošli jejich vilou do útulného malého podkroví. Tam bylo vždy příjemně. Kromě jiného jsme dostali kafičko a něco dobrého k němu. Často jsme poslouchali vážnou hudbu z gramofonových desek a my holky (já a moje dvě sestry = „holčičky Jasných“) spolu s paní Hrabákovou jsme pletly z vlny koupené většinou v Písku (odtud p. Hrabák pocházel). Několikrát byli Hrabákovy u nás na chalupě a my u nich na chatě.

Po maturitě jsem rok pracovala ve Fyzikálním ústavu u bratra Nadrchala v Cukrovarnické ulici. Chodila jsem z Hanspaulky pěšky právě okolo Hrabáků. Tak jsem často po práci zašla k Hrabákům na návštěvu.

A v době mých vysokoškolských studií jsem někdy zavítala za p. Hrabákem na elektrotechnickou fakultu ČVUT, kde pracoval. Navštěvovaly ho i moje sestry, ale to už jsme většinou chodily každá sama. P. Hrabák mě vždy radostně vítal, uvařil kafe, připravil sušenky a povídali jsme si o životě. P. Hrabák mě vždy povzbudil dobrým slovem.

Po letech, když jsme měli velké děti, jsme navštěvovali Hrabákovy s Danem napřed Pod Vyhlídkou, pak na Barrandově, kam se Hrabákovy přestěhovali v důchodovém věku, a nakonec v Domově důchodců na Chodově.

U nás se traduje tato veselá příhoda:

Když jednou jeli Hrabákovy z naší chalupy, potřebovali se dostat z Vysočiny na dálnici. P. Hrabák předjel nákladní auto a vzápětí spatřil ceduli dálnice se

šipkou vpravo. Tudíž odbočil doprava. A pak si hned uvědomil, že mohl počkat, nemusel s velkým úsilím předjíždět nákladní auto a hrozně si nadával, co si o něm pomyslí řidič toho nákladního auta.

Od té doby tomuto místu na Vysočině říkáme Hrabákova křižovatka.

Budu vždy ráda vzpomínat na to, co jsem s Hrabákovými prožila. Bohu díky.

Ivana Hellerová

Vzpomínka na pana Doc. Ing. Jaroslava Hrabáka, CSc., bývalého pracovníka katedry měření, který zemřel 6. května 2016 ve věku 92 let

Pan docent Hrabák se významně zasloužil o rozvoj měřicí techniky, zejména v oblasti magnetických měření. Po studiu na reálném gymnáziu v Písku absolvoval elektrotechnickou fakultu ČVUT v Praze, kde promoval v roce 1949. Svou profesní dráhu začal ve vývojovém oddělení podniku Tesla Praha a později ve Výzkumném ústavu A. S. Popova, kde se věnoval vývoji magnetických záznamových prvků. V únoru 1965 nastoupil na katedře teoretické elektrotechniky a měření, kterou vedl prof. Zdeněk Trnka. Zde společně s Ing. Dufkem zajišťoval výuku i výzkum v oblasti měření magnetických veličin. Postupně po vzniku katedry měření v roce 1971 se jim podařilo vybudovat tým, který v této oblasti dosáhl (a stále dosahuje) vynikajících výsledků na světové úrovni. Jedná se např. o komparátory stejnosměrných, popř. střídavých proudů používané na úrovni státních etalonů, vysoce citlivé feromagnetické (flux-gate) sondy pro měření slabých magnetických polí, elektronické integrátory pro magnetická měření apod. Řadu let přednášel pan doc. Hrabák předmět „Elektrická měření“ studentům oboru Silnoproudá elektrotechnika a předmět „Magnetické prvky a měření“ v oboru Technická kybernetika. Je spoluautorem několika skript a knihy „Magnetická měření“.

V roce 1968 získal pan doc. Hrabák vědeckou hodnost CSc. a v únoru 1977 obhájil habilitační práci, ve které se zabýval měřením parametrů otevřených vzorků magnetických materiálů.

Během svého pedagogického působení vychoval pan doc. Hrabák jako vedoucí diplomových prací řadu inženýrů a jako školitel vedl disertační práce studentů. Mezi jeho úspěšné doktorandy patří i prof. Ripka, současný děkan elektrotechnické fakulty ČVUT v Praze. Všichni „jeho“ studenti na něj vzpomínají jako na respektovaného učitele – odborníka ochotného vždy poradit, pomoci, stále se učit něco nového a předávat to svým studentům.

U spolupracovníků byl pan doc. Hrabák velmi oblíben a vážen nejen pro své vědomosti a pracovní výsledky, ale zejména korektnost v jednání a možnost se

s ním kdykoli poradit, a to nejen v odborných otázkách, ale i v ryze osobních záležitostech. I po odchodu do důchodu často navštěvoval katedru, byl oponentem závěrečných prací, učebnic a skript a také byl aktivním členem spolku Elektra.

Pro každého z nás je důležité, koho v životě potkáme. Je to nejenom v životě soukromém, ale i v životě profesním. Já jsem měl to štěstí, že jsem ve své profesi potkal pana docenta Hrabáka a mohl s ním spolupracovat 20 let. Setkali jsme se v roce 1965 na katedře teoretické elektrotechniky pražské elektrotechnické fakulty. Od té doby až do odchodu do důchodu v roce 1989 byl jedním z mých učitelů, kolegů a nejbližších přátel. Pokud bych měl krátce povědět, co nás profesně spojovalo, pak to byla „práce s hmotou“ jak říkával pan Hrabák. Bavilo nás vyvíjet a realizovat přístroje, které nebylo v té době možné koupit. Tady uplatnil pan docent Hrabák svou dlouholetou praxi v konstrukci a designu přístrojů a jeho návrhy byly nejlepší, takže po nějaké době byl našim „dvorním designerem“. Jeho jemný sarkasmus mírnil ožehavé situace, a když jsme se nemohli dohodnout na řešení říkával: Nespíchat, víte, že já chápu pomalu, ale zato těžko. Pokud někdo ze studentů přinesl výsledky, které se zásadně lišily od reality, dostalo se mu rozhrěšení: Pokud by výsledky vašeho měření a výpočtů byly správné, máte velkou šanci na Nobelovu cenu.

V panu docentu Hrabákovi ztrácíme nejen kolegu a respektovaného učitele, ale zejména po všech stránkách váženého a dobrého člověka, kterého jsme měli všichni rádi. Závěrem bych chtěl vyjádřit jménem kolegů a celé řady studentů dík za vše, co jsme se od pana docenta Hrabáka naučili.

Čest jeho památce!

Bývalí kolegové z katedry měření

Historické okénko

Vzpomínky na setkávání dejvické mládeže s německými bratry a sestrami v šedesátých letech minulého století

První takové setkání v zimě 1963 pro mě vyvrcholilo asi po čtvrt roce, když mi jeden německý student bohosloví, se kterým jsem si začal dopisovat - posléze jsme se seznámili i se svými rodinami a naposledy jsme se sešli na nedávném Kirchentagu v Hamburku, tenkrát koncem jara napsal, abych si obstaral řecké vízum, že jedou tři bohoslovci po Pavlových misijních stopách, mají ještě jedno místo v brouku (VW), a za měsíc se pro mě staví. Hm... jistěže jsem nejel.

Proč to uvádím? Ti bohoslovci, spolu s jinými, byli na schůzce naší mládeže

několik měsíců před tím. Dovezli nám silonky, zřejmě punčocháče, ale hlavně košile, žvýkačky, zřejmě Milku, kakao, myslím, že i nějaký ten Spiegel (německé naše dnešní Echo 24), ale hlavně jsme kecali. O všem. Především, že tenkrát jsme takovou kvalitu jako Spiegel neměli, byly tu sice Literárky, rodil se Reportér, rýsovala se Tvář, Plamen či Světová literatura, ale již tenkrát jsem si uvědomoval, že to stále bylo v reformním duchu zpravidla těch zřejmě již natrvalo pomýlených intelektuálů. Avšak! Byla tu i Křesťanská revue, Český bratr, Kostnické jiskry byt' s dobovými mouchami, ale tyto časopisy - tenkrát jednou povedeně, někdy však žel i popleteně, ale tak už to chodí, ale každopádně v hluboké víře, psaly o slovu Božím a lidu, který se kolem Slova shromažďoval. S německými hosty jsme hovořili i o tom, jak se my, evangelická mládež, pravidelně scházíme - byli jsme společně i na výletech - i tomu se oni dost podivovali, oni tam prý, při schůzkách mládeže, až tak zaplněné sborové místnosti neměli, zprvu si mysleli, že mnozí z nás dorazili kvůli nim. A jen kroutili hlavami, když jsme naprosto přirozeně pronesli, že to je naše běžná účast. Ostatně se mohli přesvědčit v deníku naší mládeže, do kterého jsme podpisy týden co týden stvrzovali svou účast, a ten ležel na stole k nahlédnutí a oni v něm i zalistovali. (Doufám, že tomu je tak i dnes). Ale při tom rozhovoru jsme si mohli užít i legrace: oni - ale to byly již i jiné německé skupiny, díky širokému duchovnímu rozmachu faráře Jana Čapka se jich v Dejvicích v 60. letech vystříдалo nemálo, jen namátkou vzpomínám na skupiny z Mnichova, Berlína či Kolína/R., nás přesvědčovali o nezbytnosti třídního boje, o přerozdělování výrobních prostředků, o spravedlivém sociálním uspořádání společnosti: o tom posledním dnes velice důrazně hovořila i královna Alžběta II. ve svém projevu k britskému parlamentu při zahájení jeho letošního zasedání. A my víceméně mlčeli. Jak jsem se později od svého německého přítele dozvěděl, měli nás za neinformované, nevzdělané. Naše dnešní mládež by se měla otázat, proč jsme tedy mlčeli. Jednoduchá odpověď: Byli jsme šťastni, že se můžeme scházet při slovu Božím a na modlitbách, a věřím, že i mnozí z nás si již tehdy uvědomovali, že na řešení takových otázek tenkrát ještě zdaleka nebyla dostatečně zralá doba. Nicméně i to jsme zmínili, nenašlo to však pochopení na straně našich hostů. Ano, teprve dnes pro to nastává vhodná doba - a královna Alžběta to velice patřičně vystihla a to téma předložila své vládě. Jistě, ta témata jí přirozeně předestřel britský premiér. Věřím, že známe perfektní aktuální divadelní inscenaci jedinečné hry Audience u královně. Pak není nač se ptát. O vynikajícím výkonu paní Ivy Janžurové nemluvě.

O rozhovorech s německými sduženci jsem začal intenzivněji přemýšlet po západoberlínském 2. červnu 1967. A i v důsledku zvažování všech událostí ve světle našich hovorů, jsem na podzim 1967 ve velké posluchárně FFUK

vehementně tleskal vedoucímu katedry germanistiky na FFUK prof. Eduardu Goldstückerovi, který měl za sebou již kafkovskou Liblickou konferenci z roku 1963, a především letní sjezd čl. spisovatelů, kdy se skutečně hnuly naše politické ledy. V té posluchárně, nezvykle zaplněné do posledního místa, se my studentíci sešli k poradě, jak se postavit k neúměrnému policejnímu zákroku oddílů Veřejné bezpečnosti vůči protestům studentů ČVUT, kterým v době finišování před podzimními státnicemi na strahovských kolejích vypínali elektřinu - upřímně řečeno na tu dobu nic neobvyklého. Ovšem protože tehdy na Hradě právě probíhalo zasedání UV KSČ na téma jak naložit s obrodným procesem, a ve hře byly i kádrové změny přímo na vrcholu komunistické nomenklatury - nakonec to v novém roce postihlo Alexandra Dubčeka, tak komunistické bezpečnostní orgány rozhodly, studentský pochod ze Strahova Nerudovkou na Staroměstské náměstí tradičně rozehnat. Proto to následně shromáždění i na FFUK, kdy členové fakultní rady ČSM navrhovali demonstraci všech pražských vysokoškoláků někde v centru Prahy. Profesor Goldstücker tehdy pronesl významná slova, kterými to fanfaronské snažení mnoha dodnes pomýlených akademiků smetl se stolu: „Studenti, jste si vědomi své síly, ale musíte si uvědomit, že v dnešní době je v Československu v politickém zápolení více sil, a záleží jen na taktice, která síla zvítězí.“ To jsme si mnozí oddechli... Ale pozor, ne strachem! Jsem si jist, že těmi slovy i Goldstücker reflektoval onen západoberlínský 2. červen 1967. A jsem si jist, že i dnes se v naší zemi najdou politici, pamětliví té hrůzy a i oni, majíce ji na paměti, řídí svá politická rozhodování.

To v SRN, tehdejší NSR, na oficiální státní návštěvě dlel íránský šáh Réza Pahlaví s chotí. Tenkrát on disponoval, jak Němci tehdy ještě psali, perskou ropou. Pro Němce byl Írán ještě Persií, i když jsme se již důsledně učili der Iran. Pozor, je tam člen r. m.! Již od počátků 20. století se i perští šáhové snažili zemi sekularizovat a zavádět pokročilý evropský pořádek. Pak tam došlo k řadě pučů a převratů a ve 40. letech íránský trůn po svém otci zdědil šáh Réza Pahlaví, absolvent švýcarské internátní školy, který u vědomí politického chaosu v zemi a státoprávní ignorace jejího obyvatelstva, i přes svou demokratickou kvalifikaci, vládl despoticky, i když i on svou zemi pozvolna vedl k západoevropské demokracii s významným příklonem k USA. V Íránu tehdy měly své zájmy jak Velká Británie, tak SSSR - i proto se první spojenecká konference za 2. sv. v. konala v Teheránu, a zvláště silně se však prosazoval vliv SSSR. Zřejmě právě proto vůči Íránu nedošlo k žádné mezinárodní intervenci – i když by si na Pahlavího politice kterákoliv strana velice ráda smlsla. I v tehdejší ČSSR byl šáh Pahlaví uvítán se vši pompou. Dejvičtí školáci i jemu mávali na

počest na tehdejší Lenince (Evropská). A slavnostně a s pompou byl vítán počátkem června 1967 i v SRN.

Ovšem: v polovině 60. let se, i pod vlivem vietnamské války, bezmezně neomarxisticky radikalizovalo německé studentské hnutí. To podhoubí tu již bylo, viz témata, která naši hosté při svých návštěvách nastolovali. Bylo to ale doslova legrační: oni z kapitalistické země, nám, kteří jsme žili v zemi, kde se uplatňovaly ony marxistické floskule, vozili „dárečky“, o kterých nám se tehdy mohlo jen zdát!

A k prvnímu radikálnímu protestu německého studentského hnutí došlo právě při šáhově státní návštěvě v Západním Berlíně. Ten toho 2. června 1967 večer s chotí navštívil představení v západoberlínské Německé opeře. Spolu se svou manželkou vykonal oficiální akt návštěvy již kolem poledne na Schönebergské radnici, před níž však již v to poledne došlo k vážným konfrontacím radikalizujícího se neomarxistického studentského hnutí s „objednanými a placenými“ stoupenci šáha. Ti západoberlínské studenty údajně ohrožovali železnými i dřevěným tyčemi – i za přítomnosti západoberlínské policie. Radikální skupina v udávaném počtu 800 studentů se sešla i večer před Německou operou. Šáhova perská gerila tam také byla přítomná. Za násilných potyček obou skupin vešel šáh se svou chotí do opery a sotva za nimi zapadly brány budovy, mikrofonem se rozneslo klamné hlášení, že v davu byl zabit jeden z policistů. Tu bez jakéhokoliv varování policie na studenty zaútočila a v několika minutách došlo k řadě vážných poranění. Z nastalé vřavy se snažil dostat i student germanistiky a aktivní člen univerzitní evangelické mládeže Benno Ohnesorg. Nicméně ještě se pokusil na zemi ležícího kamaráda postavit na nohy, aby ho odvedl s sebou. V tu chvíli však byl poraněn policejním výstřelem zezadu, a i když byl vzápětí převezen do nemocnice, tam svému zranění podlehl. Až šetření po převratu 1989 odhalila, že policista, který na Benna Ohnesorga vystřelil, byl agent Stasi, komunistickým režimem v NDR infiltrovaný do západoberlínské policie. Po představení byl Réza Pahlaví informován, k čemu došlo, představitelé města se mu omlouvali za ty události, ten však jen lakonicky odpověděl, že v Íránu je taková násilná smrt na denním pořádku. - Já si však dodnes pamatuji, že i jednoho z mláďenců berlínské evangelické mládeže, která v těch dobách byla v našem dejvickém sdružení na návštěvě, jeho přátelé oslovovali Benno...

Šáh Réza Pahlaví nebyl jednoduchá osobnost... Zaváděl významné íránské státní vazby i na západoněmecký průmyslový a obchodní svět – ale i soukromé! vědělo se o jeho pohádkových amerických kontech. Usiloval však, ekonomicky

i civilizačně, o nastolení západní politické kultury v zemi. A to mu zlomilo vaz. Podcenil opoziční, především fundamentalistické náboženské síly své země! Jeho proamerické postoje - i to byl důvod západoberlínské protišáhovské demonstrace ! a snaha o sekularizaci, pro níž však íránská společnost nebyla tehdy ještě zralá, navodily další z řady pučů v zemi a Réza Pahlaví musel uprchnout do exilu - tedy vlastním Boeingem 707, který sám pilotoval, i se svou početnou rodinou odlétl do USA. I když Pahlaví byl diktátor a odpor vůči sobě likvidoval násilím, do své země vnášel nový duch, který však naprosto vymizel po jeho svržení ajatolláhem Chomejním, a země posléze upadla do politického i duchovního teroru, který víceméně přetrvává do dnešních dnů, a jak víme, představuje vážné nebezpečí pro mezinárodní společenství. Pamětníci si vzpomenou, jak občané USA působící v Íránu (především na velvyslanectví) byli vystaveni pronásledování, a my u Hlasu Ameriky bez dechu a se zařatými palci naslouchali zprávám, jak probíhá vojenská mise zvláštních oddílů vojsk USA, které ty pracovníky velvyslanectví USA měly osvobodit.

Uvádí se, že právě ty berlínské události představovaly zelenou pro revoluční radikalizaci neomarxistického německého a vůbec západoevropského studentstva, „osmašedesátník“. Jedná se o účastníky následných studentských revolucí, především té pařížské: Kdo viděl medailónek Olgy Sommerové o Martě Kubišové, jistě si všiml hrozivých revolučních záběrů z Paříže - ostrá střelba, barikády, bojové manévry tanků, davy, bojující davy v ulicích apod., když tam v pařížské Olympii na jaře 1968 Marta Kubišová hostovala. Dokonce i jedna mimořádně nebezpečná německá levicová teroristická banda ze 70. let nesla označení „Hnutí 2. června“. Ta pařížská studentská revoluce se odehrávala na jaře 1968, kdy my tu usilovali o vymanění se z Říše zla - SSSR, a tam ti revolucionáři, kteří si, v nemalé míře, za svou pravdou stojí až do dnešních dnů a v tom duchu dodnes, i u nás, školí své stoupence, tehdy usilovali o rozšíření té Říše zla až po Atlantik!

Letošní vládní prohlášení britské vlády, přednesené královnou, ve mně zanechalo hluboký dojem. Pociťuji jsem z něho van ducha - ducha který se, jak věřím, nese po celou dobu lidstva. Ale lidstvo dosud ne dostatečně důvěřovalo božím zaslíbením o vylití ducha i na tělo člověka, a svou představu o dni či věku Hospodinova ducha (Joel 3,1 ČEP) prosazovalo a mnohdy i nadále prosazuje pouze svévolně jen zlovolným násilím, nenávisným pomlouváním, sudičstvím, či i přestupováním zákona.

Marek Světlík
18. května 2016

Hledání času ve Hvozdnici

Sobota 11. června, na Hlavním nádraží se scházejí děti z dejvického a střešovického sboru. Seznamují se, nasedají do vlaku. Po cestě se k nim přidává ještě jedno děvčátko, Momo. Vystoupilo z knížky Michaela Ende Děvčátko Momo a ukradený čas. Bude nás provázet až do neděle.

Vlak jede do Bojova, dál musíme po svých. Cestou od vlaku pro záhadné děvčátko stavíme domečky. Pak už dojdeme do Hvozdnice. V podkroví zdejšího sborového domu je příjemný prostor na přespání. Kolem domu je zahrada s hřištěm na míčové hry a velké pískoviště s klouzačkou. Už cestou většina dětí odložila boty a bosé nohy se v pískovišti krásně obalují pískem.

K obědu máme jídlo zvané kašpárek, bramborovou kaši (s kukuřicí) a párek.

Po obědě pokračuje příběh o děvčátku Momo. Dvě družstva v lese hledají čas. Na vyznačeném území jsou rozházené vteřiny, děti se je snaží sesbírat a poskládat co nejvíce minut. Vedoucí se jim v tom snaží zabránit. Je to boj o čas, o každou vteřinu.

Podvečer patří hrám na hřišti, pak pokračujeme v příběhu, v noci děti záhadně získají bílý květ času. Nedělní dohady o tom, jak probíhala noční hra, neberou konce. Ale co je důležité, čas byl díky dětem a děvčátku Momo zachráněn. V neděli se účastníme bohoslužeb a náš čas ve Hvozdnici se krátí. Obědváme těstoviny se zeleninou, dojídáme zbylé buchty a koláče, kterými nás vybavily

maminky, balíme a odcházíme na vlak.

Cestou k vlaku strašně prší.

Náš společný čas vypršel. Tak někdy příště?

A kdo knihu Děvčátko Momo a ukradený čas neznáte, určitě si ji přečtěte. Dospělí především. Nebude to promarněný čas. Vlastně, psala jsem o ní už v minulém čísle Souterrainu.

Lenka Ridzoňová

Oděvní bazar jako výzva

Je to již 7 let. Tehdy jsem zašla za našimi faráři Hudcovými s otázkou, zda by do toho šli. Hudcovi jsou stateční, řekli ano.

Naše přítelkyně Míša Grimm, rozená Hejzlarová, dělá oděvní charitativní bazary mnoho let. Oděvy vozí z Německa, kde má mnoho přátel. Zbylé oděvy nám přenechává.

První náš bazar byl napínavý, nevěděli jsme, zda vyděláme aspoň na benzín. Každým rokem se výtěžek zvyšoval, letos to bylo téměř 100 tisíc. Navštívilo nás kolem 500 lidí. Výtěžek jsme rozdělili mezi Jičín, Libštát a Diakonii Stodůlky. Zbylé věci dostali uprchlíci v Jezové, bezdomovci v Praze a Diakonie.

Bazarová činnost je podnětná i pro život v našem sboru, lidé se zde více poznávají a sbližují. Zároveň se otevíráme lidem z ulice. Někteří lidé přicházejí několikrát, máme i stále zákazníky. Potěšilo nás, že přišla i řada maminek s dětmi.

Velké poděkování za úspěch náleží Hudcovým, mladší generaci našeho sboru, střední generaci i dříve narozným. Zvláštní poděkování zaslouží Marta Petříčková, která po celou dobu měla na starosti náročnou a únavnou práci s financemi.

Tak ještě jednou dík všem, kteří pomohli. Platí stále „Člověče přičiň se, Pán Bůh ti pomůže“.

Jana Kohoutová

Další oznámení

Zástupy za Lenku Ridzoňovou v létě:

18. - 24. 7. Pavel Pokorný, 731 314 689, 25. - 29. 7. Marta Zemánková, 737 922 950

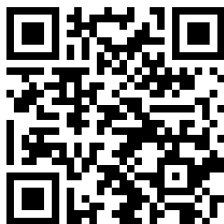
1. - 5. 8. Elen Plzáková, 776 600 650, 15. - 26. 8. Pavel Ruml, 601 580 216

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 28. 8. 2016.

Zářijové číslo vyjde 4. 9. 2016

Kalendář na červenec a srpen 2016

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	3. 7. Jakub Malý 10. 7. Lenka Ridzoňová 17. 7. Jaroslav Vetter 24. 7. Pavel Ruml 31. 7. Lenka Ridzoňová	7. 8. Zdeněk Susa 14. 8. Martin Prudký 21. 8. Pavel Ruml 28. 8. Daniel Henych 4. 9. Lenka Ridzoňová
Biblická hodina	po prázdninách	
Děti	Tábor dětí: Nedělní škola: ZŠ Suchdol Náboženství	Strměchy 31. 7. - 7. 8. po prázdninách po prázdninách po prázdninách
Mládež a dorost	po prázdninách	
x-cátníci	po prázdninách	
Naši pěvci	13. 7. v 18:30 prázdninové pozpívání	
Křesťan. služba	porada 26. 6. a 4. 9. po bohoslužbách	
Klub poznávání	po prázdninách	
Hodina pohybu	po prázdninách	
Setkání s hostem	po prázdninách	
Staršovstvo	8. 9. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	po prázdninách	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
 Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
 Adresa redakce:
 Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
 tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz
 Adresa sboru:
 Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
 tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)
<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010